DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

13. september 2007 *

I sag C-458/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) ved afgørelse af 16. november 2005, indgået til Domstolen den 29. december 2005, i sagen:

Mohamed Jouini,

Okay Gönen,

Hasan Bajric,

Gerald Huber,

Manfred Ortner,

Sükran Karacatepe,

Franz Mühlberger,

Nakil Bakii,

* Processprog: tysk.

Hannes Kranzler,

Jürgen Mörth,

Anton Schneeberger,

Dietmar Susteric,

Sascha Wörnhör,

Aynur Savci,

Elena Peter,

Egon Schmöger,

Mehmet Yaman,

Dejan Preradovic,

Andreas Mitter,

Wolfgang Sorger,

Franz Schachenhofer,

Herbert Weiss,

Harald Kaineder,

Ognen Stajkovski,

Jovica Vidovic

mod

Princess Personal Service GmbH (PPS),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne E. Juhász, G. Arestis, J. Malenovský (refererende dommer) og T. von Danwitz,

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. december 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Mohamed Jouini m.fl. ved Rechtsanwälte E. Frischenschlager og D. Gallistl

— Princess Personal Service GmbH (PPS) ved Rechtsanwalt G. Minichmayr

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer og G. Hesse, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og J. Enegren, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. marts 2007,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1 i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82, s. 16).

2 Denne anmodning er blevet indgivet inden for rammerne af en retssag, der føres af Mohamed Jouini og 24 andre sagsøgere mod selskabet Princess Personal Service GmbH (PPS) (herefter »PPS«) vedrørende betaling af deres løntilgodehavende og anerkendelse af, at deres arbejdsforhold er blevet overført til PPS med henblik på beregningen af deres krav.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Direktiv 2001/23 kodificerer Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26), som ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998 (EFT L 201, s. 88, herefter »direktiv 77/187«).

4 Ottende betragtning til direktiv 2001/23 har følgende ordlyd:

»Af hensyn til retssikkerheden og gennemsigtigheden skulle begrebet overførsel afklares på baggrund af Domstolens retspraksis. Denne afklaring ændrer ikke anvendelsesområdet for direktiv 77/187/EØF som fortolket af Domstolen.«

5 Artikel 1, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2001/23 bestemmer:

»a) Dette direktiv finder anvendelse på overførsel af en virksomhed eller bedrift eller af en del af en virksomhed eller bedrift til en anden indehaver som følge af en overdragelse eller fusion.

b) Som overførsel i henhold til dette direktiv anses overførsel af en økonomisk enhed, der bevarer sin identitet, forstået som en helhed af midler, der er organiseret med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet, uanset om den er væsentlig eller accessorisk, jf. dog litra a) og de følgende bestemmelser i denne artikel.«

6 Artikel 2, stk. 2, i direktiv 2001/23 har følgende ordlyd:

»Dette direktiv berører ikke national lovgivning med hensyn til definitionen af arbejdskontrakt eller arbejdsforhold.

Medlemsstaterne kan dog ikke udelukke arbejdskontrakter eller arbejdsforhold fra dette direktivs anvendelsesområde alene på grund af:

[...]

c) at det drejer sig om vikaransættelsesforhold som defineret i artikel 1, nr. 2, i [Rådets] direktiv 91/383/EØF [af 25. juni 1991 om supplering af foranstaltningerne til forbedring af sikkerheden og sundheden på arbejdsstedet for arbejdstagere, der har et tidsbegrænset ansættelsesforhold eller et vikaransættelsesforhold (EFT L 206, s. 19)], og den virksomhed eller bedrift eller den del af en virksomhed eller bedrift, der overføres, er eller er en del af et vikarbureau, som er arbejdsgiveren.«

7 Artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/23 fastsætter følgende:

»Overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som bestod på tidspunktet for overførslen, overgår som følge af denne overførsel til erhververen.

[...]«

8 Affattelsen af artikel 1, stk. 1, artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/23 er i det væsentlige identisk med affattelsen af artikel 1, stk. 1, artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 1, i direktiv 77/187.

De nationale bestemmelser

9 § 3 i lov om ændring af lov om arbejdskontrakter (Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz, BGBl 459/1993) bestemmer, at når en del af en bedrift overføres til en anden indehaver, indtræder denne som arbejdsgiver med alle rettigheder og forpligtelser i de på tidspunktet for overførslen bestående arbejdsforhold.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 Den sidste direktør for vikarbureauet Mayer & Co GmbH (herefter »Mayer«), der havde eksisteret siden 1976, var den nuværende erhvervsdirektør hos PPS. Den pågældende er gift med den nuværende kvindelige handelsdirektør hos PPS, som ligeledes var beskæftiget som administrativ medarbejder i virksomheden Mayer.

11 På opfordring af en af Mayers største kunder udarbejdede ovennævnte kvindelige medarbejder i 2001 et industrikoncept, hvortil hun fik bistand af sin ægtefælle. Det var allerede kendt, at virksomheden havde økonomiske problemer. Da kunden accepterede det nye koncept, blev ægtefællerne enige med denne om at gennemføre konceptet i en ny virksomhed, der skulle etableres med henblik på at udføre tilsvarende opgaver, da det var meget vanskeligt at gennemføre strukturændringer i den gamle virksomhed Mayer.

12 Dette nye vikarbureau, PPS, blev oprettet i begyndelsen af 2002, og ægtefællerne overtog funktionen som henholdsvis erhvervs- og handelsdirektør. På grund af et behov hos den nævnte storkunde anmodede de den ansvarlige filialdirektør i Mayer om at tilbyde 40 af de hos denne storkunde udstationerede arbejdstagere hurtigst muligt at skifte arbejdsplads til PPS, hvilket også skete.

13 Dette medførte ingen ændringer i arbejdstagernes arbejdsopgaver hos kunden. Ansættelsesforholdene ophørte derimod hos Meyer den 30. november 2002, og de blev overført til PPS med virkning fra den 1. december 2002. Også andre kunder blev overtaget på denne måde, idet det berørte antal arbejdstagere hos hver kunde i de konkrete tilfælde omfattede mellem tre-fire og ni personer. Også en driftschef og nogle kunderådgivere blev overtaget af PPS. Sammenlagt overtog PPS en tredjedel af det personale, der var beskæftiget hos Mayer, før virksomheden gik konkurs.

14 Sagsøgerne i hovedsagen, der blev overtaget af PPS, fremsatte over for sidstnævnte krav om betaling af de forfaldne løntilgodehavender, som Mayer ikke havde betalt, og om, at PPS med henblik på beregningen af deres krav anerkendte, at arbejdsforholdet var blevet overført. Der er hovedsageligt tale om vikarer, der

udstationeres hos kunderne som arbejdere, kranførere og montører. De støtter deres krav på, at der er tale om en overførsel af en bedrift, og at PPS derfor som »bedriftsovertager« hæfter for de gamle lønkrav og skal tage hensyn til de tidligere beskæftigelsesperioder.

15 PPS har afvist disse krav, idet bureauet har anført, at der ikke foreligger nogen overførsel af en bedrift, og at selskabet ikke har indgået nogen kontrakt med Mayer. Overførslen af sagsøgerne i hovedsagen er foregået på normal vis inden for branchen for vikarbureauer. Der er ikke tale om en bedrift eller »en del af en bedrift«, der kan afgrænses, og som PPS har overtaget.

16 For så vidt som Landesgericht Wels, som sagsøgerne anlagde sag ved i første instans, og Oberlandesgericht Linz i sin egenskab af appelret gav sagsøgerne i hovedsagen medhold, indgav PPS revisionsanke til Oberster Gerichtshof. PPS har i særdeleshed bestridt de nævnte retsinstansers kvalifikation af den omhandlede operation som »overførsel af en bedrift«.

17 Oberster Gerichtshof har anført, at Domstolen ved efterprøvelsen af, om der foreligger en overførsel af en bedrift, i tidligere sager principielt har taget udgangspunkt i, om der fra begyndelsen foreligger en varigt etableret økonomisk enhed som en organiseret helhed af personer og aktiver, der gør det muligt at udøve en økonomisk virksomhed med et selvstændigt formål. Det undersøges dernæst, om betingelserne for, at der er tale om overførsel af en sådan enhed til den nye erhvervsdrivende, er opfyldt, idet der tages hensyn til alle de faktiske omstændigheder, der kendetegner den pågældende transaktion (jf. i denne retning dom af 11.3.1997, sag C-13/95, Süzen, Sml. I, s. 1259, præmis 13 og 14).

18 Efter den forelæggende rets opfattelse er den efterprøvelse, der skal foretages i den foreliggende sag af, om der foreligger en overførsel af en bedrift, ganske særlig, eftersom der er tale om et vikarbureau. Retten har nemlig fremhævet, at sådanne virksomheder pr. definition har ganske få ansatte i deres »egen bedrift« set som en organisatorisk enhed, da arbejdstagerne netop er udstationeret hos andre arbejdsgivere, nemlig hos brugervirksomhederne. Disse sidstnævnte integrerer de berørte arbejdstagere i deres egen organisation efter behov. Hovedparten af arbejdstagerne i vikarbureauer er således ikke integreret i deres egen bedrift, men i andre arbejdsgiveres bedrifter.

19 Den forelæggende ret ønsker således oplyst, om de retningslinjer for efterprøvelsen, der er opstillet i Domstolens praksis med hensyn til andre virksomheder, og som i høj grad tager udgangspunkt i spørgsmålet, om der foreligger en organisatorisk enhed som en egen »bedrift« eller »del af en bedrift«, ligeledes kan overføres på vikarbureauer. Sådanne virksomheder adskiller sig ligeledes væsentligt fra rengøringsvirksomheder eller overvågningsvirksomheder derved, at de udstationerede arbejdstagere ikke indsættes til noget defineret formål (rengøringsopgaver, overvågningsopgaver) i arbejdsgiverens bedrift — som således kunne tjene til at afgrænse bedriftsdelen — men derimod efter brugervirksomhedens vurdering i de mest forskelligartede funktioner.

20 Under disse omstændigheder har Oberster Gerichtshof besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er der tale om en overførsel af en bedrift eller af en del af en bedrift i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1 i [direktiv 2001/23], når en kontoransat, en filialdirektør samt kunderådgivere og driftschefen — i samvirke mellem to vikarbureauer — skifter arbejdsplads fra det første vikarbureau, som ikke har en organisationsstruktur, der kan afgrænses, til det andet vikarbureau og dér udfører tilsvarende opgaver, og når — ligeledes i samvirke mellem begge vikarbureauer — ca. en tredjedel af de udstationerede arbejdstagere samt dertilhørende kunder (med forskellige kontraktstørrelser fra tre udstationerede arbejdstagere til halvtreds udstationerede arbejdstagere) til dels eller fuldstændigt skifter arbejdsplads sammen med disse?«

Om det præjudicielle spørgsmål

21 Den forelæggende ret har nærmere bestemt spurgt, om artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/23 skal fortolkes således, at det finder anvendelse i en situation som den i hovedsagen foreliggende, der har karakter af en overførsel af ansatte mellem to vikarbureauer.

22 Det bestemmes i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/23, at det finder anvendelse på overførsel af en virksomhed eller bedrift eller af en del af en virksomhed eller bedrift til en anden indehaver som følge af en overdragelse eller fusion.

23 Ifølge fast retspraksis er formålet med direktiv 2001/23 at sikre en fortsættelse af de bestående ansættelsesforhold inden for en økonomisk enhed, selv om denne skifter indehaver. Det afgørende ved vurderingen af, om der foreligger en overførsel i direktivets forstand, er, om den pågældende økonomiske enhed har bevaret sin identitet, hvilket navnlig må lægges til grund, såfremt driften faktisk fortsættes eller genoptages (jf. bl.a. dom af 18.3.1986, sag 24/85, Spijkers, Sml. s. 1119, præmis 11 og 12, og af 15.12.2005, forenede sager C-232/04 og C-233/04, Güney-Görres og Demir, Sml. I, s. 11237, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

24 For så vidt angår betingelsen om, at der skal foreligge en overdragelse, fremgår det af fast retspraksis, at rækkevidden af bestemmelsen i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/23 ikke alene kan bedømmes på grundlag af en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden (jf. for så vidt angår artikel 1, stk. 1, i direktiv 77/187 dom af 7.2.1985, sag 135/83, Abels, Sml. s. 469, præmis 11-13, og af 19.5.1992, sag C-29/91, Redmond Stichting, Sml. I, s. 3189, præmis 10). Som følge af forskellene mellem de sproglige udgaver af direktivet og forskellene mellem de nationale lovgivninger med hensyn til begrebet overdragelse har Domstolen anlagt en fortolkning af dette begreb, der er tilstrækkeligt smidig til at tilgodese direktivets formål, nemlig at beskytte arbejdstagerne ved overførsel af deres virksomhed (Redmond Stichting-dommen, præmis 11, og dom af 7.3.1996, forenede sager C-171/94 og C-172/94, Merckx og Neuhuys, Sml. I, s. 1253, præmis 28).

25 Denne smidige fortolkning vedrører ligeledes den form for »overdragelse«, hvorved overførslen sker. Begrebet overdragelse sigter således alt efter omstændighederne til en skriftlig eller mundtlig aftale mellem overdrageren og erhververen, der vedrører en udskiftning af den person, der er ansvarlig for driften af den berørte økonomiske enhed, eller til en stiltiende aftale indgået mellem parterne, der kan udledes af omstændighederne i forbindelse med et praktisk samarbejde, der er udtryk for en fælles vilje til at gennemføre en sådan udskiftning.

26 Det fremgår imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at overtagelsen af de berørte arbejdstagere i hovedsagen fandt sted inden for rammerne af et samarbejde mellem Mayer og PPS, der i praksis havde samme ledelse, hvilket gjorde det muligt for PPS at påbegynde en lignende aktivitet. Det fremgår endvidere af sagen, at det gensidige samarbejde gjorde det muligt for PPS at udføre denne aktivitet for de samme kunder,

og at virksomheden i høj grad gjorde brug af de arbejdstagere, der tidligere havde arbejdet for Mayer. Under disse omstændigheder forekommer det åbenbart, at dette samarbejde havde til formål og genstand at overføre driftsmidler fra Mayer til PPS.

27 Begrebet overdragelse, således som det er fortolket af Domstolen, er derfor ikke til hinder for, at det fastslås, at der fandt en virksomhedsoverdragelse sted mellem Mayer og PPS, selv om de involverede virksomheder som fremhævet af PPS under retsmødet ikke havde indgået nogen skriftlig eller mundtlig aftale.

28 Under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, skal det undersøges, om den transaktion, der skal kvalificeres, vedrører hele virksomheden eller blot en del af denne, idet der i sidstnævnte tilfælde skal foretages en afgrænsning af den berørte del af virksomheden.

29 Hertil bemærkes, at en overtagelse af medarbejdere som den i hovedsagen omhandlede ikke kan svare til en overførsel af hele virksomheden. Det fremgår nemlig af sagen, at PPS kun overtog en vis del af de ansatte, der var beskæftiget med driften, og en tredjedel af vikarerne, og at Mayer fortsatte med at udøve den pågældende økonomiske aktivitet, indtil virksomheden gik konkurs. I forbindelse med konkursbehandlingen købte en konkurrent til PPS herefter Mayer af konkursboet og fortsatte denne virksomheds økonomiske aktivitet, idet den delvis anvendte dennes medarbejdere og andre af dennes driftsmidler.

30 Den i hovedsagen omhandlede eventuelle overførsel af driftsmidler — dvs. overtagelsen af de berørte medarbejdere — fra Mayer til PPS kan følgelig kun berøre en del af denne virksomhed.

31 For at være omfattet af direktiv 2001/23 skal overførslen vedrøre en økonomisk enhed, der er organiseret på en stabil måde, og hvis aktiviteter ikke er begrænset til udførelsen af en nærmere bestemt entreprise. Begrebet økonomisk enhed omfatter således en organiseret helhed af personer og aktiver, der gør det muligt at udøve en økonomisk virksomhed med et selvstændigt formål (dom af 10.12.1998, forenede sager C-127/96, C-229/96 og C-74/97, Hernández Vidal m.fl., Sml. I, s. 8179, præmis 26, samt Güney-Görres og Demir-dommen, præmis 32), og som er tilstrækkelig struktureret og selvstændig (dommen i sagen Hernández Vidal m.fl., præmis 27).

32 Til en sådan enhed skal der ikke nødvendigvis være knyttet materielle eller immaterielle aktiver af betydning. I visse brancher er disse aktiver nemlig ofte begrænset til det mest elementære, og den aktivitet, der udøves, er hovedsagelig baseret på arbejdskraften. Derfor kan en organiseret helhed af lønmodtagere, som specielt og i længere tid udfører opgaver i fællesskab, når der ikke er tale om andre produktionsfaktorer, udgøre en økonomisk enhed (dommen i sagen Hernández Vidal m.fl., præmis 27).

33 Dette gælder så meget desto mere, når der er tale om vikarbureauer, henset til artikel 2, stk. 2, andet afsnit, litra c), i direktiv 2001/23. Det fremgår nemlig af denne bestemmelse, at arbejdsforholdene med sådanne virksomheder principielt henhører

under direktiv 2001/23, hvilket indebærer, at der skal tages hensyn til deres særlige karakter ved vurderingen af omstændighederne ved deres overtagelse. Sådanne virksomheder er imidlertid, som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, i almindelighed karakteriseret ved, at de ikke har en egen bedriftsorganisation, der gør det muligt i en sådan virksomhed at afgrænse forskellige økonomiske enheder, som kan udskilles i kraft af overdragerens organisation.

34 Da det omhandlede vikarbureau ikke har en organisationsstruktur, der kan afgrænses, skal der følgelig foretages en undersøgelse under hensyntagen til dets særlige kendetegn i stedet for en analyse med henblik på at påvise, at der foreligger en økonomisk enhed henset til dets organisation. I denne sammenhæng indebærer vurderingen af, om der foreligger en økonomisk enhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/23, at det skal efterprøves, om de driftsmidler, der er overført af overdrageren, hos ham udgjorde en operationel helhed, der i sig selv var tilstrækkelig til at gøre det muligt at præstere tjenesteydelser, der er karakteristiske for virksomhedens økonomiske aktivitet, uden at det er nødvendigt at gøre brug af andre vigtige driftsmidler eller andre dele af virksomheden.

35 I denne forbindelse skal det fremhæves, at vikarbureauers aktivitet er karakteriseret ved midlertidig tilrådighedsstillelse af arbejdstagere til fordel for brugervirksomheder med henblik på, at de dér udfører forskellige opgaver efter sidstnævntes behov og anvisninger. Udøvelsen af en sådan virksomhed forudsætter bl.a. en relevant viden, en administrativ struktur, der er egnet til at organisere denne tilrådighedsstillelse af arbejdstagere, og et antal vikarer, der kan indsættes i brugervirksomhederne og udføre de af dem ønskede opgaver. Andre afgørende driftsmidler er derimod ikke uundværlige for at udføre den omhandlede økonomiske aktivitet.

36 Som den forelæggende ret har fremhævet, kan den omstændighed, at udstationerede arbejdstagere indgår i den organisatoriske struktur hos den kunde, de er stillet til rådighed for, ikke i sig selv være til hinder for, at det fastslås, at der foreligger overførsel af en økonomisk enhed. Disse arbejdstagere udgør nemlig ikke desto mindre stadig afgørende elementer, uden hvilke udførelsen af vikarbureauets økonomiske aktivitet i det væsentlige ville være umulig. Den omstændighed, at de — således som det i øvrigt fremgår af artikel 1, nr. 2), i direktiv 91/383, der er anført i artikel 2, stk. 2, andet afsnit, litra c), i direktiv 2001/23 — er knyttet til overdrageren i kraft af et arbejdsforhold, og at overdrageren aflønner dem direkte, bekræfter desuden deres tilknytning til den virksomhed, der drives af denne overdrager, og følgelig deres bidrag til, at der foreligger en økonomisk enhed hos denne.

37 Det fremgår af ovenstående, at det kun er en helhed sammensat af administrative medarbejdere, vikarer og relevant viden, der kan forfølge et selvstændigt formål, nemlig den levering af tjenesteydelser, der består i at stille arbejdstagere midlertidigt til rådighed for brugervirksomhederne mod vederlag, og at en sådan helhed kan udgøre en økonomisk enhed, der er operationel uden at gøre brug af andre driftsmidler eller andre dele af overdragervirksomheden. Dette kan bl.a. forholde sig således i det foreliggende tilfælde, for så vidt som helheden var sammensat af en kontoransat, en filialdirektør, kunderådgivere, en tredjedel af de udstationerede arbejdstagere og driftschefer med relevant viden, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

38 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/23 skal fortolkes således, at direktivet finder anvendelse, når en del af det administrative personale og en del af vikarerne overføres til et andet vikarbureau for dér at udføre tilsvarende opgaver for de samme kunder, og — hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve — de elementer, der er berørt af overførslen, i sig selv er tilstrækkelige til at muliggøre fortsat at udbyde tjenester, der er karakteristiske for den omhandlede økonomiske aktivitet, uden at gøre brug af andre driftsmidler eller andre dele af virksomheden.

Sagens omkostninger

39 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, der er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter skal fortolkes således, at direktivet finder anvendelse, når en del af det administrative personale og en del af vikarerne overføres til et andet vikarbureau for dér at udføre tilsvarende opgaver for de samme kunder, og — hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve — de elementer, der er berørt af overførslen, i sig selv er tilstrækkelige til at muliggøre fortsat at udbyde tjenester, der er karakteristiske for den omhandlede økonomiske aktivitet, uden at gøre brug af andre driftsmidler eller andre dele af virksomheden.

Underskrifter